

[Oluf Pedersen.]

hvad der fremgår af „Studenterbladet“, ligger sådan, at studenterne, selvom de melder sig ind i arbejdsløsheds-kassen, ingen som helst sikkerhed har for, at de kan få understøttelse, eller om det overhovedet teknisk kan lade sig gøre at give dem det. Det vil med andre ord sige, at man, hvis de ingen understøttelse kan få, tvinger studenterne til at betale for andre, og det er ikke en måde at behandle vore studenter på.

Spørgsmålet om forhandlingsretten er mere kompliceret, men det kan vel ikke være uoverkommeligt at forhandle med flere organisationer, således at man ikke behøver at give en enkelt organisation monopol.

Jeg går ud fra, at de bestemmelser, som ministeren vil opsigte og afskaffe, ikke håndhæves med hensyn til organisationstvungen. Jeg lagde også mærke til, at det ærede medlem hr. Carl P. Jensen ikke tillagde denne bestemmelse særlig stor betydning, og det er givet også en svaghed for en organisation at have en sådan tvangsbestemmelse.

Mellem organisationer og politik er der et sammenspil, og det er i mange tilfælde beklageligt. Det er beklageligt, at den socialdemokratiske presse — som fremdraget af det ærede medlem hr. Henry Christensen — ikke kan klare sig uden at få millionbeløb fra fagforeningerne. Vi ved også, at arbejdsgiverforeningen betaler venstre og det konservative folkeparti et betydeligt beløb — der nævnes et par hundrede tusinde kroner, det er måske knap så meget — som tak for det arbejde, de gør. Jeg synes, det er sørgeligt, at de politiske partier ikke selv føler, at de må stå uafhængige af organisationerne. Det må stå meget dårligt til med de store partiers økonomi, når de er så ilde stædt, at de skal leve af den slags fattighjælp, at de ikke i sig selv er så stærke, at de kan sige nej.

Jeg opfatter for så vidt ministerens redegørelse som tilfredsstillende og kan affinde mig med den, men vi må forbeholde os at vende tilbage til hele dette store spørgsmål om organisationstvang og brug af organisationernes penge til noget andet end de formål, hvortil de er givet.

Rager: Et par af de ærede medlemmer har i dag nævnt den overenskomst, Dansk Ingeniørforening har sluttet med finans-

ministeriet, og jeg har forstået det således, at den nærmest kunne parallelføres med andre aftaler med organisationerne.

Jeg vil gerne vende mig imod, at dette skulle være tilfældet. Jeg skal ikke komme ind på en altfor dybtgående redegørelse for overenskomsten, men det var jo således, at det i virkeligheden, da ingeniørerne kom til finansministeriet og forelagde deres forslag til overenskomst, var en stor cadeau, ingeniørerne kunne tilbyde staten. Man har for det første gjort det muligt, at ingeniørerne lettere kan forlade en arbejdsplads og gå til en anden, idet overenskomsten involverer, at de er pensionsforsikrede, og dernæst at overkvalificeret arbejdskraft ikke længere behøver at bibeholdes på en arbejdsplads, hvor man tidligere havde vanskeligt ved at få denne arbejdskraft bort, netop på grund af, at pensionen hang fast på den stol, hvorpå manden sad. Overenskomsten var altså i høj grad en cadeau til samfundet og en cadeau til ministeriet, og derfor må man ikke, når man drøfter den, sammenligne den med andre overenskomster, som er indgået af helt andre grunde.

Angående den foreliggende sag skal jeg kun berøre en enkelt ting, og det er spørgsmålet om studenterne. Det må faktisk være en fejltagelse, når man mener, at studenterne bør optages i arbejdsløshedskasse, for de hører ikke hjemme i den kreds af personer, der søger stadigt erhverv ved lønarbejde. I det øjeblik de er i arbejdsløshedskasse, skal de have været i den i et år, før de kan nyde understøttelse, og dernæst kan de kun nyde understøttelse, når de er virkelig arbejdsløse. Det vil sige, at de, når de er holdt op i deres vikariat og vil fortsætte studierne, ikke kan få arbejdsløshedsunderstøttelse. Det manglede også bare. Man vil forhåbentlig på anvisningskontorerne sørge for straks at anvise sådanne studenter, der måtte have forvildet sig ind i båsen, arbejde, som de så nægter at tage, og dermed falder understøttelsesretten bort. Jeg tror, det er en administrativ tankeløshed, der har gjort, at man har taget dem med i betragtning.

Finansministeren (Kampmann): Den ærede ordfører for forespørgerne, det ærede medlem hr. Poul Sørensen, gav udtryk for, at han ikke var enig med mig. Vi bliver for-